

til Jytte over sin Stoppenaal med et halvt skalkagtigt, halvt blufærdigt Blik.

»Det mener du jo ikke et Ord af,« sagde hun.

Men i det samme forandredes hendes Ansigt og blev alvorligt: »Aa, du tænker maaske paa Fødslerne . . . Ja, de er skrækkelige . . . rædsomme . . . endnu langt værre end man har forestillet sig det,« sagde hun, — og Jyttes agtpaagivende Øjne saae, hvordan Blodet gik Veninden fra Kinderne af Angst for det, der nu igen forestod hende.

»Nej, det var forresten ikke dem jeg tænkte paa; og en saadan Barselaffære er vel heller ikke, hvad den var i gamle Dage,« sagde hun for at trøste hende. »Det meste foregaar jo nu under Bedøvelse. Kornelia Borgen fortalte mig engang, at hun fik sit Barn uden at ane det mindste. Kan du huske den store Opstandelse der blev blandt Præsterne for et Par Aar siden, fordi min Fætter Professor Hagen skrev om den moderne Videnskab, at den høfligt havde lyst den ene efter den anden af de gammeltestamentlige Forbandelser ned ad Trapperne.«

Meta sagde stille og indadvendt uden at se op fra sit Arbejde:

»Jeg er ikke bleven bedøvet mere end een Gang. Og den ene Gang er jeg nærved at fortryde nu.«

»Hvad mener du?«

»Jeg er jo naturligvis bleven hjulpen af min Mand,